

N:o 135.

Af herr **O. Erickson** i Bjersby m. fl., om höjning i afgiften för de enskilda bankernas sedelutgifningsrätt.

I anledning af en vid riksdagen år 1887 af mig, O. Erickson, jemte dåvarande ledamoten af Andra Kammaren C. J. Pettersson i Eksebo väckt motion beslöt Riksdagen, i öfverensstämmelse med bevillningsutskottets derom gjorda hemställan, den ändring i § 5 kongl. förordningen den 16 maj 1884, att den afgift, enskild bank med sedelutgifningsrätt vore skyldig att förutom bevillning af fast egendom samt af inkomst erlägga, skulle höjas från två kronor till tre kronor för hvarje tusen kronor af det högsta belopp af bankens sedlar, som på en gång under nästföregående året varit utlemnade i rörelsen.

I sitt utlåtande öfver omförmälda motion, i hvilken yrkats berörda afgifts höjande till vida högre belopp, än bevillningsutskottet föreslagit, yttrade utskottet, bland annat, att vidtagande af en så omstörtande åtgärd som den i motionen föreslagna, hvaraf, enligt utskottets förmenande, skulle följa all enskild sedelutgifningsrätts upphörande, vore, oaktadt vår tids banklagstiftning syftade på ett sådant mål, likväl oklokt äfven från den synpunkten, att inom få år en genomgripande förändring af våra bankförhållanden kunde vara att förvänta.

Ännu 1892 har emellertid denna förväntan icke blifvit uppfylld; och våra bankförhållanden synas numera icke utveckla sig i den riktningen. Alldeles ovisst är ock, när förändringen kan inträffa. Och då ännu icke ens indragning af de enskilda bankernas tio-kronesedlar egt rum, samt dertill kommer, att Kongl. Maj:t nyligen meddelat samtliga enskilda sedelutgifvande banker ny oktroj under tio år från och med den 1 januari 1894, torde det icke kunna anses olämpligt att nu å nyo upptaga frågan om dessa bankers åläggande att för deras sedelutgifningsrätt erlägga en afgift, som åtminstone i någon mån motsvarar den fördel, de ega af denna rätt, som länder till fromma icke för landet i sin helhet, utan endast för de enskilda personer, som varit i den lyckliga ställning, att de kunnat blifva delegare i dessa banker.

En dylik skyldighets åläggande torde ock vara fullkomligt öfverensstämmande med rättvisa och billighet gent emot andra skattskyldiga; ty ehuru utdelade vinsten af en eller annan sedelutgifvande enskild banks rörelse under ett eller annat år till följd af tillfälliga förhållanden varit mindre än hvad delegarne väntat, har dock den enskilda bankrörelsen jemte sedelutgifningsrätten i allmänhet, om man såsom vinst beräknar icke allenast utdelningen till aktieegarne, utan äfven de betydliga belopp, som af vinsten årligen afsatts för hvarje handa ändamål, varit så anseelig, att en ytterligare höjning af ifrågasvarande afgift icke rättvisligen kan röna något motstånd ens från bankintressenternas sida.

Vi tillåta oss därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen, med ändring af derom nu gällande stadganden, beslutar, att från och med år 1893 afgiften för de enskilda bankernas sedelutgifningsrätt skall höjas från tre kronor till fem kronor för hvarje tusen kronor af det högsta belopp af bankens sedlar, som på en gång under nästföregående året varit utlemnade i rörelsen.

Stockholm den 30 januari 1892.

<i>Oskar Erickson.</i>	<i>J. August Sjö.</i>	<i>Ivar Månsson.</i>
<i>Gustaf Anderson.</i>	<i>Joh. Sjöberg.</i>	<i>J. A. Johansson.</i>
<i>G. W. Svensson.</i>	<i>A. Andersson.</i>	<i>Per Holm.</i>
<i>J. P. Jansson.</i>	<i>P. G. Petersson.</i>	<i>A. Johansson.</i>
<i>A. G. Gyllenswärd.</i>	<i>Emil Olsson.</i>	<i>Nils Åkesson.</i>
<i>J. Eriksson.</i>	<i>Fr. Pettersson,</i>	<i>Aug. Peterson.</i>
<i>Sv. Arnoldsson.</i>	<i>Nils Olsson.</i>	<i>Nils Nilsson.</i>
<i>C. F. Petersson.</i>	<i>Folke Andersson.</i>	<i>C. G. Andersson.</i>
<i>J. A. Lundström.</i>	<i>Nils Wallmark.</i>	<i>Hans Andersson.</i>
<i>J. Bengtsson.</i>	<i>P. Svensson.</i>	<i>M. Dahn.</i>
<i>K. E. Holmgren.</i>	<i>C. T. Lind.</i>	<i>Anders Larsson.</i>
<i>Olof Andersson.</i>	<i>E. Åkerlund.</i>	<i>C. Andersson.</i>
	<i>A. G. Jönsson.</i>	
